

Európai tanulmányúton voltak a Minta tagjai

2018. 6. 6.

Május 29-én rajtolt a #MintaTour névre elkeresztelt tanulmányi túra, melynek során az Erdélyi Magyar Néppárt ifjúsági szervezetének, a Mintának, 26 tagja felfedező körútra indult, hogy górcső alá vegye Nyugat-Európa autonóm tartományait, többnyelvű régióit, valamint bepillantson a Strassburgban székelő Európa Parlament munkájába. Az Erdély mindegyik tájegységét képviselő társaság az egyhetes túra alatt nyolc országot érintett és vizsgálhatta meg az ott működő etnikum-közi viszonyokat.

Az indulás időpontja sem volt véletlenszerű, ugyanis a csapatnak a Strasbourgban helyt adó European YouthEvent (EYE-2018) volt az elsődleges célállomása, ahol tapasztalatcserére nyílt lehetőségük az ifjúság képviselőivel. Az összeurópai ifjúsági rendezvényt maguk mögött hagyva a fiatalok Svájc felé vették az irányt, ahol megtapasztalták, hogy milyen az, amikor társnemzetként, egymást nem elnyomva, hanem kiegészítve él és dolgozik együtt az európai szinten is mintaállamként számon tartott Svájc lakossága.

Svájc után a törpeállam, Liechtenstein, következett, ahol beigazolódott, hogy egy, a hegyek közé zárt kis területű állam is lehet gazdaságilag sikeres és képes az öfenntartásra minden különösebb akadály nélkül.

Liechtenstein után Ausztria érintésével Dél-Tirol autonóm tartomány felé vette az irányt a csapat, ahol az Olaszországhoz tartozó tömbben élő németajkú közösség olyan széleskörű autonómiát élvez, melyben alig-alig emlékezteti rá bármi, hogy már nem Ausztriához tartoznak. Az erős osztrák hagyományokkal bíró tirolói régiót gyakorlatilag semmi sem különbözteti meg az északi és keleti (Ausztriához tartozó) azonos nevű tartományoktól, ha csak az nem, hogy itt, második nyelvként, az olasz is használatos a német mellett. Egyesek megdöbbenve vettek tudomást arról, hogy már nem is Ausztriában vannak, ugyanis a német nyelv nemhogy második nyelvként szerepel a helységnevek megjelölésében, útjelzőtáblákon, cégereken, hanem első helyen, néhol pedig kizárólag németül olvashatóak a kiírások.

Az autonóm tartomány után az út Szlovéniába vezetett, ahol bár nincsen területi autonómiája az ország határain belül élő olasz illetve magyar közösségnek, mégis hihetetlenül érzékenyen, nagy odafigyeléssel járnak el az állam vezetői a kisebbségek ügyében, hogy az országot mindenki sajátjának érezhesse. Mint azt megtapasztalhatták a tengerpart vidékén, az olasz határ mellett gyakorlatilag minden településnév mindkét megnevezése használatos, amely jóleső érzés az erdélyi magyar szemének, ott ugyanis nem a százalékokon lovagolnak a közigazgatási bíróságok, hanem egyszerűen, jóérzésből, feltűntetik a kisebbségek nyelvén is az illető település nevét, még ha csak emlékeiben is olasz az ott élő közösség, vagy elenyésző arányban élnek ott mára az olaszok.

Ugyanez volt a helyzet Triesztben is, ahol az olaszoktól tapasztalhattuk meg ezt a számunkra nagyvonalúnak tűnő, nekik meg teljesen magától értetődő gesztust. Az alig mérhető számú szlovén lakosok nyelvén gyakorlatilag minden szinten feliratozva voltak a közérdekű információk a városban. A terület többször is gazdát cserélt az első világháború óta, viszont a nemzetiségek közötti konfliktusokat mesterségesen nem szították, hanem felismerték az együttműködésben rejlő lehetőségeket és így, egy harmonikusan működő, kisrégiót alakítottak ki az ott élő mindegyik nemzetiség javára.

Ugyanez a helyzet volt a Muravidéken is, ahol a Kárpát-medencében élő magyar kisebbségek közül talán a legkiegyensúlyozottabb helyzetű kisszámú magyar közösség él. A muravidéki magyarok, bár számukat tekintve igen kevesen vannak, mégis szabadon használhatják nyelvüket a közigazgatás minden szintjén, valamint törvény által garantált képvisellel rendelkeznek a szlovén parlamentben, ahová amúgy bejutni képtelenség lenne számukra, a szlovén parlament szűk (90 fős) közösségébe.

Magyarországon áthaladva, és Erdély-felé véve az irányt, az addigi pozitív példák sorra épültek le. Kénytelenek voltunk azt tapasztalni, hogy amíg a magyar oldalon szereplő zöld táblák vígan hirdették a Nagyvárad-Oradea útirányt, addig az itthoni kékek már csak románul voltak hajlandóak megtenni mindezt.